

de vreemdeling meetrekkend en, in draf, liepen ze als twee spelende kinderen hand in hand over het gras naar de andere kant van het weiland.

In de Maele, die langs één zijde het terrein bespoelde, lag een klein zwartig schip: daarop zou het vuurwerk worden afgestoken. Er was opzettelijk iemand voor uit de stad ontboden, daar de Maelkerkers geen vuurwerk-kundige in hun midden herbergden.

Het volk dromde langs de oever samen, giechelend en schreeuwend, halzen-rekkend en ongeduldig-roepend. Toen werd het plotseling stil van aandacht en bij de eerste der twaalf toren-slagen knetterde er iets op het schip en siste en kronkelde een goud-groene slang met vonkelende ogen de lucht in.

„Hoera! hoera!” gilde het opgewonden volk en „nòch een, nòch een”, riepen ze toen het laatste lichtpuntje verdwenen was.

Nu volgde een suizende gouden W, daarna een zilveren vis — het wapen van Maelkerke. „Lang zullen we leven!” gingen ze geestdriftig aan het zingen en toen er noch een kleurige snel-cirkelende bal verscheen, was het of hun bewonderend gejuich niet kon eindigen.

Meer had de feestkas niet kunnen dragen en Beekman verzocht in naam van de feestcommissie de aanwezigen met luide stem het terrein te ontruimen.

In drommen en lange rijen van in elkaar gehaakte meiden en jongens zwierden ze zingend en gillend het weiland af en langs de verschillende wegen naar hun huizen.

Ook het fanfare-corps verdween en 't strijkje werd verzocht naar het huis van den burgemeester te gaan om noch wat te spelen.

In een joelende stoet kwamen de notabelen na zingende:

Ons gezelschap gaat nooit àlleen
nooit àlleen.
nooit àlleen.

Ons gezelschap gaat nooit àlleen.
nooit àlleen.

De feestcommissarissen werden niet moede

dit grappige regeltje in te zetten en ze lieten ternauwernood toe, dat het Wilhelmus werd aangeheven.

Beekman liep achteruit en manœuvrerend als dirigent voor de zingende stoet. Smaring en Colebrander namen aan iedere arm een dame en begonnen op boeren-manier de weg over te hossen, joelend en brullend:

nooit àlleen.

nooit àlleen.

Voor de tuin der Herzbergen bleven ze allen even staan om naar het fantasties effect te zien der gekleurde lampen tussen het donkere groen.

„Opschieten, jongens, naar de wijn!” riep Smaring, die wat uit zijn humeur was, omdat op het weiland door al die spelletjes te weinig gedronken was naar zijn zin.

Geholpen door juffrouw Oostburg nam mevrouw van Larn de honneurs waar. Suze bemoeide zich enkel met de muziek, zij deed de spelers onder de warande zitten en bracht hun wijn. De salon was nauweliks groot genoeg voor het aantal gasten en mevrouw van Larn had moeite hen alle te bedienen. De heren boden dan ook al spoedig aan „zichzelf wel in te schenken” en ieder haalde als het nodig was, maar een fles uit de kast, waar men mevrouw van Larn in had bezig gezien.

„Muziek, muziek, vooruit”, commandeerde Beekman, smet de piano open en begon, hakkend en bombarderend op het toetsenbord, een straatmop, die de violen bijvielen. Suze stond in haar oranje vlam-mend kleedje in de warande-deur: „dansen!” riep ze en zocht de ogen van de vreemdeling, die met haar man in gesprek was. Toen verdween ze snel in de tuin. Anderen volgden haar spoedig en in het gewoel van partners zoeken, vond zij haar danser terug.

Zonder spreken zetten zij zich in wals-houding.

„Een wals!” beval Suze naar de muzikanten en abrupt het straatlied afbrekend, speel-